

haade jeg og den ærede Kultusminister, at dette ikke var Meningen med Paragraffen, at man altsaa ikke kunde slutte saaledes, at det ved denne Paragraf skulde være afgjort, at de Præster, der vilde det, kunde foretage disse geistlige Handlinger, men at Paragraffen ikke skulde afgøre andet end det, der stod i den, nemlig, at det ikke kunde paabehdes Præster at foretage disse Handlinger. Dermed er jo Meningen, at Kirken selv senere maa afgøre, om det skulde kunne tillades dem. Saa var det jo, at den ærede Kultusminister netop i Anledning af denne Tvivl og de Bemærkninger, der vare fremkomne fra det ærede Medlems Side, saade, at dersom man vilde afstøre af Tvivl om, hvad Meningen var med Paragraffen, og dersom man vilde udelukke Muligheden for, at man kunde paastaa, at der paa denne Maade var givet de Præster, som vilde gøre det, Ret til at fungere ved disse Lejligheder, kunde det naas ved at affatte Paragraffen saaledes: Denne Lov hjemler ikke noget Krav o. s. v., saaledes som der her staar. Og efter denne Bemærkning fra den ærede Kultusministers Side var det, at Forslagsstillerne optog dette og stillede et Forslag ved Den Behandling, som blev vedtaget. Altsaa det kan slet ikke fremstilles som noget, der er fremgaaet af Øyst til at komme Præsterne til Livs eller at gaa dem for nær, vise mindre Hensyn mod dem end Folketinget har villet.

Jeg skal ikke komme ind paa det meget, som den ærede første Taler fremkom med, fordi det til Dels refererer sig til Udtalelser, som hverken jeg eller andre her i Salen have brugt, saa vidt jeg ved. Men jeg vil kun gøre den enkelte Bemærkning, at det jo er en Mangel, en Ufuldkommenhed, om man vil, ved Forholdenes Ordning her, at Kirken ikke har noget Organ, ikke har nogen bestemt Forsatning, og at den derfor er noget udsat for Eventualiteter derved, at efter hele vor Forsatning Kultusministeren har en overordentlig stor Indflydelse paa den. Men man kan jo ikke stille Kultusministeren op som en fjendtlig Magt over for Kirken. Han er efter den bestaaende Forsatning Kirkens Øvrighed for saa vidt, og der gives slet ingen Regel om, hvorledes der for øvrigt skal kunne tilvejebringes noget, som kunde kaldes Kirkens Stemme eller Mening. Det maa der være organiske Lovregler for, og saadanne Regler kunne vel i et protestantisk Land, ikke komme til at lyde paa, at det kun er Gejstligheden, som repræsenterer Kirken. Det var den Bemærkning, jeg gjorde ved forrige Behandling, og som jeg vil fastholde nu, men som man ikke maa lægge

mere ind i, end der kan ligge i den, at det forekommer mig, at ville være af ringe Interesse, naar Folketirkens geistlige i alle andre Henseender ere udsatte for Følgerne af Manglen af en Forsatning eller et Organ og i alle andre Henseender ere undergionne de Muligheder, der følge af Ministerens Myndighed over Kirken, at de saa i dette Punkt fik en særlig Beskyttelse. Det forekommer mig ikke at have en særlig stor Betydning. Min egen personlige Opfattelse af, hvad der i dette Tilfælde burde gøres eller ikke gøres, kommer jo slet ikke i Betragtning, da jeg ikke er Kultusminister, men for Resten vilde jeg ikke være med til paa nogen Maade at fremkalde Konflikt eller deslige ved at befale, at Gejstligheden skulde deltage i disse Handlinger. Det forekommer mig, at det, der kan være Tale om at overbejse, er, om man ikke til Trods for, hvad det ærede Medlem sagde — hvilket jeg har Sympati for — vil havne i at tillade den enkelte Præst at gøre, hvad han vil, eller om man helt og holdent skal forbyde Gejstligheden at deltage ved disse Lejligheder. Jeg kan ikke tænke mig, at der kan være Spørgsmaal om andet, end om disse to Eventualiteter.

Hvad selve Vædringsforslagene angaa, har jeg for det Tilfælbes Skyld, at Tinget skulde ville vælge at blive staaende ved den Affattelse, som § 5 nu har — jeg skal siben nævne, hvad den ærede Kultusminister har anmodet mig om at udtale med Hensyn til de to Alternativer, som foreligge — tillade mig at stille Vædringsforslag, fordi det synes mig nødvendigt, for at Paragraffen skal komme til at stige, hvad den egentlig vil sige og ikke give Anledning til Misforståelse. Det er et Vædringsforslag, der altsaa aldeles ikke sigter til noget andet end at bringe Tanken, som allerede nu foreligger, til klart Udtryk. Tanken gaar jo kun ud paa, at Loven med Hensyn til Forrettelse af Jordpaafastelse og andre kirkelige Handlinger ikke hjemler Krav paa Medvirking fra Folketirkens geistliges Side. Men hvad for øvrigt Spørgsmaalet angaar om Valget mellem de to Alternativer, nemlig mellem den nuværende Affattelse af Paragraffen og den Affattelse, der foreslaas af de 8 Herrer, hvilken sidste altsaa i Virkeligheden gaar ud paa, at føre Loven tilbage til det samme, som der stod i den, da den kom fra Folketinget — om end ikke ordret, da der foreligger en lille Vædring i Affattelsen, saa dog i Hovedsagen — saa har den ærede Kultusminister, der jo maa være den nærmeste til at tage Bestemmelse paa dette Punkt, anmodet mig om at udtale, at han